

Orfes de hitràdio

Ja va ser prou dura l'absència de *radioochentaserieoro*, que ara, de cop i volta, ens hem quedat sense *hitràdio*. N'hauran prescindit també a França de *Ràdio Nostalgie*?

D'on treurem ara la música de fons per a la petita supervivència quotidiana? Les melodies medecina, les cançons bàlsam, els ritmes vitamina...?, On trobarem aquella càlida complicitat d'arribar a una botiga, al taulell d'un funcionari, al seient inhòspit d'un taxista malhumorat i reconèixer immediatament l'emisora amiga?

N'hauem de preparar la farmaciola musical d'urgències, incidències i emergències! Com ara:

Cannibal, de Mark Knopfler, pel trajecte de casa a la feina: timbals que entonen, especials per pujar moral de victòria i lletra pràcticament de dibuixos animats. També serveix *Part-time lover*, de Stevie Wonders... encara que el tema no tingui res a veure (...o sí). Per als vegetarians, una bona alternativa és *Waterloo*, de Abba.

County Road, de John Denver, pel camí de tornada a casa, amb l'estómac fet caldo o els peus inflats, després d'un viatge (tant és a Phoenix com a Almacelles). Si volem "nostrar" la cosa, podem recórrer a la versió de Falsterbo3: *són tan altes, les muntanyes, que m'allunyen del país que estimo...*

Stand by me, de Ben E. King, que serveix igual per als comiats i les benvingudes, i millor de nit, a prop d'una estació de tren o un aeroport, quan *the land is dark...* Compte! Només funciona amb comiats temuts i benvingudes desitjades.

If I had a hammer, versió Trini López, per cantar-la gesticulant i engegant a dida a tots els adolescents empipadors amb sobredosi hormonal i ego fora de mesura. La versió de Peter Paul and Mary és menys agressiva, per tant, no és recomanable.

Dedicated to the one I love, versió The Mama's and the Papa's, just per als mateixos adolescents quan es cansen de fer el drogo i es permeten mostrar els seus sentiments més dolços i una, que no és de pedra, es deixa enganyar per enèsima vegada.

Silence is golden, de The Tremeloes, particularment eficaç si es canta mentalment en les reunions inútils, comissions fantasmes, i altres litúrgies pseudoparticipatives actuals, com a alternativa a allò tan antic de "compta fins a deu abans de cagar-la" i com a resistència passiva a la inoperància.

Cap suggeriment?

